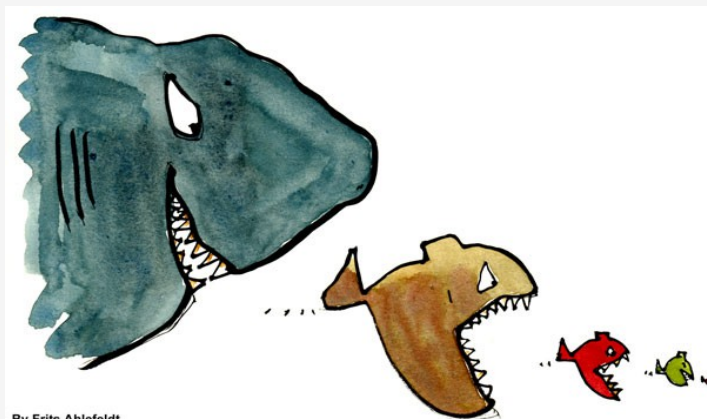

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι

“Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι”, ρώτησε τον κύριο Κ., η κόρη της σπιτονοικοκυράς του, “θα φερόντουσαν τότε καλύτερα στα μικρά ψαράκια;”.

“Βέβαια”, απάντησε αυτός, “αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι, θα έκτιζαν στη θάλασσα γερά κουτιά

για τα μικρά ψαράκια. Εκεί μέσα θα έβαζαν όλων των ειδών τις τροφές, φυτά και μικρά ζωάκια. Θα πρόσεχαν ώστε τα κουτιά να έχουν πάντα φρέσκο νερό, και θα έπαιρναν κάθε απαραίτητο μέτρο υγιεινής. Όταν, για παράδειγμα, κανένα ψαράκι θα πληγωνόταν στα πτερύγιά του, θα του τα έδεναν αμέσως, ώστε να μην πεθάνει μέσα στους καρχαρίες προτού να έρθει η ώρα του.

Για να μην είναι τα ψαράκια ποτέ λυπημένα θα γίνονταν μεγάλα πάρτυ στο νερό. Γιατί τα ευτυχισμένα ψαράκια είναι πιο νόστιμα από τα λυπημένα.

Και, φυσικά, θα υπήρχαν και σχολεία στα μεγάλα κουτιά. Εκεί τα μικρά ψαράκια θα μάθαιναν πώς να μπαίνουν κολυμπώντας στο στόμα των καρχαριών. Θα χρειάζονταν, για παράδειγμα, γεωγραφία για να μπορούν να βρουν τους καρχαρίες που θα τεμπέλιαζαν κάπου εκεί. Το κύριο μάθημα θα ήταν, φυσικά, η ηθική μόρφωση των μικρών ψαριών. Θα διδάσκονταν πως το σπουδαιότερο και το ωραιότερο πράγμα για ένα μικρό ψαράκι είναι να προσφέρει τον εαυτό του χαρούμενα, και πως όλα πρέπει να πιστεύουν στους καρχαρίες, και πάνω απ' όλα όταν λένε πως θα φτιάξουν ένα ωραίο μέλλον. Θα μάθαιναν ότι το μέλλον τους είναι σίγουρο μόνο εφόσον μάθουν να υπακούουν. Και πως όλα πρέπει να αποφεύγουν όλες τις ταπεινές, υλιστικές και μαρξιστικές τάσεις και να πληροφορούν αμέσως τους καρχαρίες, αν κάποιο απ' αυτά θα είχε τέτοιες τάσεις...

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα έκαναν φυσικά και πολέμους αναμεταξύ τους, για να κυριέψουν ξένες ψαροκασέλες και ξένα ψαράκια. Τους πολέμους θα έβαζαν να τους κάνουν τα δικά τους ψαράκια. Θα δίδασκαν στα ψαράκια ότι ανάμεσα σ' αυτά και τα ψαράκια των άλλων καρχαριών υπάρχει τεράστια

διαφορά. Τα ψαράκια, θα διακήρυσσαν, είναι, ως γνωστόν, βουβά, αλλά σωπαίνουν σ' εντελώς διαφορετικές γλώσσες και γι' αυτό δεν μπορούν να καταλάβουν το ένα το άλλο. Σε κάθε ψαράκι που θα σκότωνε στον πόλεμο μερικά άλλα ψαράκια εχθρικά, που σωπαίνουν σε άλλη γλώσσα, θ' απένειμαν ένα μικρό παράσημο από θαλασσινά φύκια και τον τίτλο του ήρωα.

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι, θα υπήρχε, βέβαια, και τέχνη. Θα υπήρχαν ωραίες εικόνες με δόντια καρχαριών, σε υπέροχα χρώματα, με τα στόματά τους και τους λαιμούς τους σα γνήσια γήπεδα όπου κανείς μπορεί να κυλιστεί και να παίξει. Τα θέατρα στο βυθό της θάλασσας θα έδειχναν έργα με ηρωικά μικρά ψαράκια να κολυμπούν ενθουσιασμένα μέσα στο λαιμό των καρχαριών, και η μουσική θα ήταν τόσο όμορφη που θα οδηγούσε τα ψαράκια σαν σε όνειρο, και αυτά κάνοντας τις πιο όμορφες σκέψεις θα κυλούσαν μέσα στο λαιμό των καρχαριών.

Και θα υπήρχε, βέβαια, και θρησκεία που θα δίδασκε ότι η αληθινή ζωή αρχίζει ουσιαστικά μέσα στα στομάχια των καρχαριών. Και αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι, τότε τα μικρά ψάρια θα έπαυαν να είναι ίσα μεταξύ τους, όπως τώρα. Μερικά θα είχαν θέσεις και θα ήταν πιο πάνω από τα άλλα. Και τα μεγαλύτερα ψάρια θα είχαν δικαίωμα να τρώνε τα μικρότερα. Και αυτό θα ήταν υπέροχο για τους καρχαρίες, γιατί τότε θα μπορούσαν να καταβροχθίζουν ακόμα μεγαλύτερες μπουκιές. Και τα πιο σπουδαία από τα μικρά ψάρια, αυτά που θα είχαν θέσεις, θα διάταζαν τα άλλα. Και θα γινόντουσαν δάσκαλοι, αξιωματικοί και μηχανικοί που φτιάχνουν κουτιά.

Με λίγα λόγια, θα μπορούσε να υπάρξει πολιτισμός στη θάλασσα μόνο αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι”

Ρωγμή στο Κυρίαρχο

Αυτοοργανωμένη Συλλογικότητα

στο Μενίδι

rogmi.menidi@gmail.com